

На відміну від більшості прав першого покоління, що належать людині від природи і які держава зобов'язана лише захищати, більшість соціальних прав можуть бути надані і захищені лише суспільством та державою. По суті, вони виступають, як певні вимоги, адресовані органам публічної влади і є обов'язками держави щодо підтримки, як самого життя індивіда, так і його соціальної активності, забезпечення гідних умов його життя та духовного розвитку його особистості.

Список використаних джерел:

1. Загальна декларація «Про права людини» (ООН, 1948 р.) http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_015
2. Міжнародний пакт «Про громадянські і політичні права» (ООН, 1966 р.) http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_043
3. Європейської конвенції «Про захист прав людини і основних свобод» http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_004
4. Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права – акт, прийнятий Генеральною Асамблеєю ООН 16 грудня 1966 року і набрав чинності 3 січня 1976 року. http://rda.if.ua/n/viddil_nadzvyhajnyh_sytuacij/2013/09/12/2608/view

Теоретичні аспекти правового статусу та режиму державних кордонів України

Березенко В.В., аспірант Київського університету туризму, економіки і права

Однак у вітчизняній та зарубіжній науці питання правового статусу державних кордонів фрагментарно досліджувалися в роботах І. Лукашука, В. Василенка, О. Висоцького, М. Баймуратова, М. Буроменського, Н. Камінської, О. Мережка, О. Задорожного, В. Буткевича, що свідчить про актуальність обраної тематики.

Для позначення правового статусу державного кордону вживаються такі терміни, як «законодавство про державний кордон», «правовий режим державного кордону», «прикордонний режим» [1]. Безумовно, такі категорії мають право на існування і повинні активно розроблятися юридичною наукою. Разом з цим існує межа їх функціональних можливостей.

На думку Ю. І. Скуратова для позначення всієї системи правового регулювання державного кордону потрібно застосовувати категорію «правова основа державного кордону», розуміючи під нею систему взаємопов'язаних внутрідержавних і міжнародних нормативних актів, юридичних норм, інших правових засобів, що регламентують питання встановлення, функціонування і охорони державного кордону, включаючи заходи відповідальності за порушення відповідних правил і процедур [2, с. 17].

На думку автора, правовий статус державного кордону потрібно відрізнити від його фактичного статусу, який включає реальний стан функціонування і охорони державного кордону, правозастосовчу практику. Дана категорія дає змогу аналізувати не лише законодавство про державний кордон, але й стан його реалізації, що в свою чергу дає можливість вдосконалювати механізм охорони державного кордону. Правовий статус державного кордону України – це комплексний правовий інститут, норми якого регламентують питання встановлення, функціонування та охорони державного кордону. Комплексність цього інституту полягає в тому, що він включає норми права, як внутрішньодержавного (національного), так і міжнародного права.

На думку В.В. Чумака, здійснюючи вплив на формування суспільних відносин, держава забезпечує їх державне регулювання, яке в юридичній літературі розуміють як здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення, охорони й розвитку, а також на поведінку і свідомість учасників цих відносин шляхом нормативного закріплення їх прав і обов'язків, встановлення певних дозволів та заборон, затвердження певних правових актів тощо [3].

У науковій літературі (С. Тимченко, Н. Камінська) поряд з цими поняттями, широко використовується і «правове регулювання». У найбільш загальному вигляді під правовим регулюванням учені розуміють здійснюваний за допомогою правових норм та інших юридичних засобів вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, розвитку та захисту [4; 5].

Підсумовуючи дане дослідження, слід наголосити на недосконалоості правового статусу державних кордонів України, необхідності пошуку ефективних шляхів його вирішення. Першочерговим при цьому є внесення змін і доповнень до Закону України «Про державний кордон України» 1991 року, інших правових актів, активізація міжнародного правотворчого та право реалізаційного процесу з даних питань.

Доцільним є вдосконалення понятійно-категоріального апарату теорії державного кордону, прийняття наукового обґрунтованих концепцій гармонізації національного законодавства України з існуючими європейськими стандартами стосовно статусу державних кордонів, її реалізації на практиці. Це особливо актуальні завдання в умовах євроінтеграційних процесів України, наближення її законодавства до положень Шенгенських угод в рамках Європейського Союзу, спрощення візових, митних та інших процедур.

Список використаних джерел:

1. Цимбалістий Т. О. Державний кордон України: конституційно-правовий статус: Навч. посіб. / Т. О. Цимбалістий; Нац. акад. прикордон. військ України ім. Б.Хмельницького. – Хмельн., 2000. – 203 с.
2. Скуратов Ю. И. Государственная граница России: формирование правовой основы // Государство и право. – 1993. – № 10. – С. 17.
3. Чумак В. В. Державний кордон як об'єкт адміністративно-правового регулювання / [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/1981/%C2>
4. Актуальні проблеми теорії держави та права. Частина 1. Актуальні проблеми теорії держави: Навчальний посібник / С.М.Тимченко, С.К.Бостан, С.М.Легуша, Н.М.Пархоменко, Т.О.Пікуля, Н.В.Пронюк. – К., 2008. – 288 с.
5. Пронюк Н.В. Сучасне міжнародне право : навч. посіб. – Вид. друге, доповнене і перероблене. – К.: КНТ, 2010. – 280 с.

Європейська інтеграція України та права реформа

Власенко К.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри Глушко А.П.

Конституція України проголошує Україну суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою, в якій права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження та забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Тому реалізуючи євроінтеграційні прагнення народу України, що